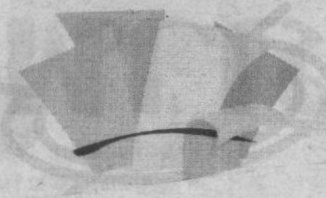
บทความพิเศษ

สิ่งที่ข้าพเจ้าพบเห็น : ปีนัง (1)

● ม.จ.พูนพิศมัย ดิสกุล ●

รถเรามาถึง Prai บ่ายโมงเศษ ยังมีเวลาพอที่จะไปเที่ยวหาอาหารกลางวันกินเสียก่อนเพื่อไม่ให้เจ้าของบ้านลำบาก เราจึงตกลงข้ามฟากไปยังโฮเต็ล Runnymede

เป็นครั้งแรกที่เราเข้าไปในโฮเต็ลนี้ด้วยการแต่งตัวอย่างทุเรศจนรู้สึกอาย เพราะยังไม่ชินแก่การไม่มีถุงตีนกับเกือกเก่าๆ ที่ติดตัวมาได้แต่คู่เดียวจากหัวหิน เรานั่งอึดอัดเหมือนเข้าไปกินผิดที่ ด้วยมองดูรอบๆ ว่าจะมีใครรู้จักเราบ้างหรือไม่ ?

แต่ไม่มีใครที่รู้จักเราสักคนเดียว

พอกินเสร็จก็ได้ยินเสียงถามหาเราอยู่เอะอะหน้าห้องกินข้าว แล้วก็แลเห็นเจ้าคุณรัตนเศรษฐี (คอยู่ต๊อก ณ ระนอง) กับชุยติ๊น เลขานุการ วิ่งเข้ามาหาที่โต๊ะ อธิบายว่าพอได้รับโทรเลขแล้วก็ออกเที่ยวตามทุกโฮเต็ล

เราขอบอกขอบใจแล้วก็พากันไปบ้าน Asdang เจ้าของบ้านลงไปอยู่ชั้นล่างและยกห้องข้างบนให้เรา

พวก ณ ระนอง รู้จักกับเสด็จพ่อมาแต่ต้นสกุล และเกือบทุกคนในชั้น ผู้นี้ไม่เคยลืมเสด็จพ่อทั้งในเวลาดีและเวลายาก ข้าพเจ้าคุ้นเคยมาแต่เด็กๆ จึงไม่รู้สึกว่าเป็นคนแปลกหน้า

พอนั่งลงเล่าเรื่องของเรายังไม่ทันจบ พระยารัษฎาฯ (ยู่จ๋าย) ก็มาหา และช่วยเหลือต่างๆ ด้วย เราได้รู้จากยู่จ๋ายว่ากรมหลวงสิงห์ฯ และคุณย่าทับทิมพระมารดาท่านก็ยังอยู่ในปีนังเวลานั้น จึงตกลงกันว่าจะต้องไปบอกให้รู้เรื่องเสียก่อน

เราจัดห้องและรับแขกอยู่ถึงบ่าย 5 โมง ก็พอดีมีรถยนต์แล่นเข้ามาในบ้าน คนในนั้นคือพี่หญิงใหญ่ หญิงเป้า และนายชิดมหาดเล็กตามมา พอลงจากรถพี่หญิงใหญ่ก็ร้องไห้จ้าว่า

"พอตื่นขึ้นเด็กบางก็เอาจดหมายหญิงพิลัยส่งให้ รู้เรื่องแล้วอยู่ไม่ได้ จึงเช่ารถเขาออกตามมาในเศร้าซีดจนเป็นสีขาว เพราะพระยามโนฯ เป็นนายกรัฐมนตรีคนแรกในวันที่ 24 มิถุนายน 2475 Failure แล้วออกมาแอบอยู่ที่ชะอำใกล้ๆ หัวหิน จนข่าวลับรายงานถวายในหลวงว่าเขาจะจับเอาตัวไปขึ้นศาลพิเศษด้วยกับคณะชาติ ในหลวงทรงสงสารจึงพระราชทานอนุญาตว่าจะไปปีนังก็ได้ และพระยามโนฯ ก็ส่งใบกราบถวายบังคมลาว่า เจ็บออกไปหาหมอทางรถไฟก่อนเราออกมาปีนัง

แม้เช่นนั้นเงินที่เอามาก็ต้องใส่มาในกระเป๋าฉลองพระองค์ กรมขุนชัยนาทฯ ซึ่งเสด็จมารับลูกชายท่านที่ปีนัง เพราะกลัวจะสั่งเก็บเสียตามทางเป็นอันว่าพระยามโนฯ รอดมาได้ด้วยพวกเจ้าซึ่งพระยามโนฯ เกลียดนั่นเอง

แกรู้ข่าวร้ายต่างๆ แล้วก็ลากลับอย่างหมดหวัง และต่อมาก็เข้ามาเป็นเพื่อนกับท่านวิบูลย์ฯ และพวกเราตลอดจนปีนังแตก 2-3 วันต่อมา ม.ร.ว.สมัครสมานก็ออกมาส่งข่าวว่าในหลวงจะเสด็จไปเปิดสภาในกรุงเทพฯ เพราะรัฐบาลถวายสัญญาว่าจะยอมให้เสด็จไปทำพระเนตรในยุโรปตามกำหนดเดิม

ผิดกับในตอนแรกที่พวกรัฐบาลโจษกันเซ็งแซ่ว่าจะเก็บในหลวงไว้กับรัฐบาลให้เหมือนพระเจ้าฮั่นเต้กับโจโฉในเรื่องสามก๊ก

เราออกเที่ยวหาบ้านเช่าทุกวัน ลงท้ายเราได้บ้านในถนนเกลาไว Kelawai Road ชื่อ Cinnamon Hall ของซีกิ่วไล่ เป็นบ้านใหญ่ทั้งสวนและตัวตึก หลังหน้ามีห้องนอนและห้องน้ำอย่างใหม่ attached ทั้ง 3 ห้อง และมีทางเดินไปอีกหลังหนึ่งซึ่งมีข้างละ 2 ห้องโตๆ

ละห้อง ถึงวันที่ 1 ธันวาคม พ.ศ.2476 เราก็ออกจากบ้านยู่ต๊อกมาอยู่บ้านใหม่ของเรา

อยู่ได้ 6 วัน เสด็จพ่อก็ตกลงพระทัยจะเสด็จเข้าไปส่งเสด็จในหลวงกลับกรุงเทพฯ ที่สงขลา และค้างที่บ้านหาดใหญ่หนึ่งคืน

ความรู้สึกของข้าพเจ้ากลับหวั่นหวาดเช่นเด็กจะกลับไปรับเฆี่ยนแรงๆ อีก จนเสด็จพ่อทรงสังเกตเห็นและตรัสว่า "ลูกพูนทำหน้าราวกับจะร้องไห้"

ข้าพเจ้าทูลว่า "ก็ถ้าถูกจับอีกจะทำอย่างไร"

ท่านทรงตอบว่า "ยังไงก็ยังดีกว่าในหลวงถูกจับ เราเป็นพระราชวงศ์ไม่ต้องท้อถอย"

เราออกเดินทางด้วยขอยืมรถยนต์ชุลด่านเกดะเป็นรถนั่ง เพราะเราชอบกันมากมานานแล้ว ด้วยพวกราชวงศ์เกดะโดยมากมีมารดาเป็น

อย่างไรแล้ว เพราะเราก็ไปแล้ว ในหลวงก็กำลังจะเสด็จกลับ

พอพ้นด่านสะเดาแล้ว หญิงเหลือก็หัวร่องอ เพราะในกระเป๋าใบนั้นเต็มไปด้วยใบปลิว communist ที่ทิ้งในกรุงเทพฯ และหนังสือต่างๆ ที่เขาสั่งเก็บสั่งเผา และออกกฎหมายว่าถ้าพบที่ใครจะเอาโทษ 10 ปี พวกเราเผอิญเป็นพวกที่ชอบเก็บของทุกสิ่งเสียด้วย

ถ้าปีนังแล้วเราเอาไปใส่แบงก์ไว้กับของเพชร แต่ในที่สุด Dai Nippon Army ของพระเจ้าจักรพรรดิริบเอาไปหมด เราอยู่ปีนังได้ 1 เดือน สมเด็จพระปกเกล้าฯ ก็เสด็จยุโรป ดังเล่ามาแล้วในตอนรัชกาลที่ 7

ต่อมาเราก็รวมสปายเกือบทุกวัน มีเด็กนักเรียนไทยมาขออาศัยอยู่ด้วยบ้าง มีเจ๊กเข้ามาขอซื้อแสตมป์บ้างเสมอๆ เราก็ตอบปฏิเสธว่าไม่มีเงินเดือนให้ และแสตมป์ก็ไม่มีจะขาย

เด็กหนุ่มคนหนึ่งวิงวอนว่าไม่มีเงินเดือนก็จะอยู่รับใช้ให้เปล่าๆ ข้าพเจ้าอดขันไม่ได้จึงตอบว่าไม่เคยพบคนที่ใจดีอย่างนี้ ฉะนั้น ขอถ่ายรูปไว้ดูสักรูปหนึ่งเถิด

เผอิญนายแก้วปากไวพูดออกไปว่า "มีรูปไว้ดีถ้าโปลิศเขาต้องการจะได้ไม่ลำบากภายหลัง"

เท่านั้นคนใจดีก็หน้าซีด รีบลุกขึ้นลาว่ามีธุระต้องรีบไป แล้วก็ไม่เห็นหน้าตาอีกต่อไปเลย

ไม่ช้าก็มีรถไฟเมล์พานักท่องเที่ยวไทยออกไปเที่ยวปีนังเป็นพักใหญ่ ด้วยมีตั๋ว return ticket ไป-กลับอย่างลดราคา แล้วท่านพวกตื่นต่างประเทศก็พากันไปแน่นๆ เราไปธุระนอกบ้านได้พบพวกเหล่านี้เกลื่อนกลาด พวกขุนนางเก่าผสมออกไปเที่ยวก็มี แต่เขาพยายามหลบหนีไม่ให้เราพบ มีบางคนอธิบายว่ากลัวถูกตัดเบี้ยบำนาญ

เย็นหนึ่งเราไปเที่ยวโฮเต็ล Spring tide ทางชายทะเลนอกเมืองด้วยคิดว่าจะได้ไม่พบกับพวกนี้ให้เขาลำบากใจ แต่พอลงจากรถก็เห็นผู้ชายกับผู้หญิงหมู่หนึ่งแต่งไทยนุ่งผ้า เราอารามดีใจว่าเขาเป็นเพื่อนเก่าจึงหลุดปากร้องทักออกไปดังๆ เขาหันมายิ้มแห้งๆ แล้วก็พากันเดินหนี แต่นั้นมาเราก็ได้บทเรียนว่าต้องไม่ทักใครก่อน

ส่วนคนสมัยใหม่นั้นค่อนข้างจะสนุก ค่ำๆ กินข้าวแล้วพวกเรามักจะออกไปนั่งเล่นเดินเล่นตาม Esplanade ข้างบ้าน มีหนุ่มๆ นั่งอยู่พูดกันเวลา

(คอยู่ต๊อก ณ ระนอง) กับซุยดิ้น เลขานุการ วิ่งเข้ามาหาที่โต๊ะ อธิบายว่าพอได้รับโทรเลขแล้วก็ออกเที่ยวตามทุกโฮเต็ล

เราขอบอกขอบใจแล้วก็พากันไปบ้าน Asdang เจ้าของบ้านลงไปอยู่ชั้นล่างและยกห้องข้างบนให้เรา

พวก ณ ระนอง รู้จักกับเสด็จพ่อมาแต่ต้นสกุล และเกือบทุกคนในชั้น ผู้นี้ไม่เคยลืมเสด็จพ่อทั้งในเวลาดีและเวลายาก ข้าพเจ้าคุ้นเคยมาแต่เด็กๆ จึงไม่รู้สึกว่าเป็นคนแปลกหน้า

พอนั่งลงเล่าเรื่องของเรายังไม่ทันจบ พระยารัษฎาฯ (ยู่จ๋าย) ก็มาหา และช่วยเหลือต่างๆ ด้วย เราได้รู้จากยู่จ๋ายว่ากรมหลวงสิงห์ฯ และคุณย่าทับทิมพระมารดาท่านก็ยังอยู่ในปีนังเวลานั้น จึงตกลงกันว่าจะต้องไปบอกให้รู้เรื่องเสียก่อน

เราจัดห้องและรับแขกอยู่ถึงบ่าย 5 โมง ก็พอดีมีรถยนต์แล่นเข้ามาในบ้าน คนในนั้นคือพี่หญิงใหญ่ หญิงเป้า และนายชิดมหาดเล็กตามมา พอลงจากรถพี่หญิงใหญ่ก็ร้องไห้จ้าว่า

"พอตื่นขึ้นเด็กบางกอกเอาจดหมายหญิงพิลัยส่งให้ รู้เรื่องแล้วอยู่ไม่ได้ จึงเช่ารถเขาออกตามมาใน 4 โมงเช้านั้น"

เป็นบุญนักหนาที่เราผ่านสะเดามาได้ทันท่วงที ของส่วนมากของเราที่อยู่ในหาดใหญ่ พี่หญิงใหญ่สั่งคนให้ตามมาให้ทางรถไฟในวันรุ่งขึ้น

ตอนเย็นเราไปขึ้นรถเที่ยวหากรมหลวงสิงห์ฯ พบท่านอยู่ที่โฮเต็ล Nippon เสด็จพ่อจึงตรัสเล่าเรื่องที่ต้องเสด็จมาปีนังให้ทรงทราบ และบอกข่าวว่าทหารเรือกำลังจะมีเรื่องเพราะถูกเรียกให้กลับกรุงเทพฯ แต่เขาตอบไปว่าทหารเป็นของในหลวง ถ้ายังไม่เสด็จกลับเขาก็ยังกลับไม่ได้ ฉะนั้น กรมหลวงสิงห์ฯ จะกลับเข้าไปหรือไม่ก็ควรจะรู้เรื่องราวเสียก่อน กรมหลวงสิงห์ฯ ตกลงไม่กลับ และเสด็จอาประเวศฯ พี่สาวของท่านก็เสด็จตามออกไปอีกพระองค์หนึ่ง

เป็นอันว่าในเวลานั้นปีนังมีคนไทยอยู่ 4-5 พวก ต่างคนต่างหาบ้านเช่าอยู่กันทุกวัน

ค่ำวันนั้นยู่จ๋ายกลับมาหาเรา และกระซิบถามว่า "พระยามโนฯ วานกระหม่อมให้พามาเฝ้าสมเด็จฯ จะให้เฝ้าได้หรือไม่ได้ เวลานี้คอยอยู่ข้างนอกเรือน"

เสด็จพ่อตรัสตอบว่า "พระองค์ท่านไม่เป็นศัตรูกับผู้ใด ใครจะพบก็ได้ทั้งนั้น"

ยู่จ๋ายจึงกลับไปพาเข้าเฝ้า พระยามโนฯ หน้า

ชายท่านที่ปีนัง เพราะกลัวจะสั่งเก็บเสียตามทาง เป็นอันว่าพระยามโนฯ รอดมาได้ด้วยพวกเจ้าซึ่งพระยามโนฯ เกลียดนั่นเอง

แกรู้ข่าวร้ายต่างๆ แล้วก็ลากลับอย่างหมดหวัง และต่อมาก็เข้ามาเป็นเพื่อนกับท่านวิบูลย์ฯ และพวกเราตลอดจนปีนังแตก 2-3 วันต่อมา ม.ร.ว.สมัครสมานก็ออกมาส่งข่าวว่าในหลวงจะเสด็จไปเปิดสภาในกรุงเทพฯ เพราะรัฐบาลถวายสัญญาว่าจะยอมให้เสด็จไปทำพระเนตรในยุโรปตามกำหนดเดิม

ผิดกับในตอนแรกที่พวกรัฐบาลโจษกันเซ็งแซ่ว่าจะเก็บในหลวงไว้กับรัฐบาลให้เหมือนพระเจ้าฮั่นเต้กับโจโฉในเรื่องสามก๊ก

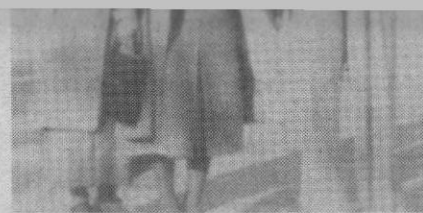
เราออกเที่ยวหาบ้านเช่าทุกวัน ลงท้ายเราได้บ้านในถนนเกลาไว Kelawai Road ชื่อ Cinnamon Hall ของชีกิ่วไล่ เป็นบ้านใหญ่ทั้งสวนและตัวตึก หลังหน้ามีห้องนอนและห้องน้ำอย่างใหม่ attached ทั้ง 3 ห้อง และมีทางเดินไปอีกหลังหนึ่งซึ่งมีข้างละ 2 ห้องโตๆ

ก่อนเราจะเข้าไปอยู่ เคยเป็น (Pension) โฮเต็ลมีคนอยู่ 2-3 คน และกำลังจะเลิกล้มอยู่พอดี เราต้องเข้าไปทำความสะอาดอยู่หลายวัน แล้วเอาเก้าอี้ที่เจ้าของบ้านทิ้งๆ ไว้ออกมาเช็ดล้าง ซื้อผ้าโสร่งชวาผืนละ 1 กิลเดอร์ แล้วจ้างเจ๊กมาหุ้มเก้าอี้วันละ 2 เหรียญ 50 เซนต์ 2-3 วันก็สำเร็จเป็นเก้าอี้ชุดใหม่ หุ้มด้วยผ้า Batak ของชวาอันแพงลิ่ว

ผ้าโสร่งนี้สีน้ำตาลและลายสีดำ เหลือจากหุ้มเก้าอี้ 3 ผืน เราฉีกต่อกับผ้าหลาละ 18 เซนต์ ทำเป็นผ้าม่านตามหน้าต่าง ทำให้ห้องรับแขกใหม่ของเราที่เขาทาสีเขียวแปร๊ดไว้แปลว่าเงินนั้นค่อยยังชั่วปวดตาลงเป็นอันมาก

ส่วนรูปบนฝาผนัง เราก็ติดพระบรมรูปในหลวงกับพระราชินีของเราจากหนังสือพิมพ์บางกอกไทมส์ เอาไปปิดกระดาษแข็งใส่กรอบเกลี้ยงๆ รูปละ 30 เซนต์ พอขึ้นสูงแล้วก็ไม่มีใครเห็นว่าเป็นของถูกๆ การจัดบ้านใหม่ในเวลามีแต่ตัว เป็นสิ่งที่สนุกและเพลิดเพลินเป็นอย่างยิ่ง และรางวัลอันสูงสุดก็คือได้รับความยกย่องว่าเป็นคนมั่งมี

เราเสียค่าเช่าเดือนละ 120 เหรียญรวมทั้งค่า furnitures ด้วย และซื้อรถยนต์ Fiat second-hand ใช้คันหนึ่งราคา 400 เหรียญ ในตอนแรกคิดว่าจะแบ่งกับสมเด็จเจ้าฟ้ากรมพระนริศฯ คน

ละห้อง ถึงวันที่ 1 ธันวาคม พ.ศ.2476 เราก็ออกจากบ้านยู่ต๊อกมาอยู่บ้านใหม่ของเรา

อยู่ได้ 6 วัน เสด็จพ่อก็ตกลงพระทัยจะเสด็จเข้าไปส่งเสด็จในหลวงกลับกรุงเทพฯ ที่สงขลา และค้างที่บ้านหาดใหญ่หนึ่งคืน

ความรู้สึกของข้าพเจ้ากลับหวั่นหวาดเช่นเด็กจะกลับไปรับเฆี่ยนแรงๆ อีก จนเสด็จพ่อทรงสังเกตเห็นและตรัสว่า "ลูกพูนทำหน้าราวกับจะร้องไห้"

ข้าพเจ้าทูลว่า "ก็ถ้าถูกจับอีกจะทำอย่างไร"

ท่านทรงตอบว่า "ยังไงก็ยังดีกว่าในหลวงถูกจับ เราเป็นพระราชวงศ์ไม่ต้องท้อถอย"

เราออกเดินทางด้วยขอยืมรถยนต์ชุลต่านเกดะเป็นรถนั่ง เพราะเราชอบกันมากมานานแล้ว ด้วยพวกราชวงศ์เกดะโดยมากมีมารดาเป็นไทยและเคยเข้ามาอยู่ในกรุงเทพฯ กับพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวแต่ก่อนๆ และรถยนต์ของเขาก็เร็วและสบายกว่ารถ 400 เหรียญของเราซึ่งลดศักดิ์ลงไปเป็นใส่กระเป๋าผ้าตามมาในวันนั้น ถึงหาดใหญ่กินข้าวกลางวันแล้วก็ไปเฝ้าในหลวงที่สงขลาตอนเย็น

ในหลวงตกพระทัยด้วยไม่ได้ทรงคิดว่าเราจะเข้ามา แล้วตรัสขอเสด็จพ่อว่าอย่าให้ทรงชวนสมเด็จเจ้าฟ้ากรมพระนริศฯ ไปปีนัง เพราะทรงคิดไว้ว่าจะทรงตั้งเป็น Regent ในเวลาเสด็จยุโรป แต่อย่าให้เสด็จพ่อตรัสบอกให้รู้พระองค์เสียก่อน

เฝ้าอยู่จนเกือบค่ำแล้วเราก็ทูลลากลับมาหาดใหญ่ กินข้าวคุยกันกับพวกเสด็จอาว์อย่างสนุกสนาน ตกค่ำหญิงเหลือนึกออกขึ้นมาถึงกระเป๋าหนังสืออีกใบหนึ่งที่กัปตัน Vosbien จึงไปกระซิบวานนายอำเภอว่าให้ช่วยไปรับมาให้เราในเวลาย่ำรุ่งพรุ่งนี้ด้วย

รุ่งขึ้นเช้าพอกินกาแฟเสร็จ นายอำเภอก็เอากระเป๋ามาให้ เราออกรถแล่นมาโมงเช้า ถึงสะเดาด่านไทยเรียบร้อยดี แต่เจ้าพนักงานลืมตาโตดูว่าอะไรกัน และแอบถามคนของเราว่าท่านมาและไปทำไมอีก ซึ่งได้ตอบแต่ว่า ไม่รู้

ทั้งนี้ เห็นจะเป็นด้วยคำสั่งไม่มีกวดขัน

เผอิญนายแก้วปากไวพูดออกไปว่า "มีรูปไว้ดี ถ้าโปลิศเขาต้องการจะได้ไม่ลำบากภายหลัง"

เท่านั้นคนใจดีก็หน้าซีด รีบลุกขึ้นลาว่ามีธุระต้องรีบไป แล้วก็ไม่เห็นหน้าตาอีกต่อไปเลย

ไม่ช้าก็มีรถไฟเมล์พานักท่องเที่ยวไทยออกไปเที่ยวปีนังเป็นพักใหญ่ ด้วยมีตั๋ว return ticket ไป-กลับอย่างลดราคา แล้วท่านพวกตื่นต่างประเทศก็พากันไปแน่นๆ เราไปธุระนอกบ้านได้พบพวกเหล่านี้เกลื่อนกลาด พวกขุนนางเก่าผสมออกไปเที่ยวก็มี แต่เขาพยายามหลบหนีไม่ให้เราพบ มีบางคนอธิบายว่ากลัวถูกตัดเบี้ยบำนาญ

เย็นหนึ่งเราไปเที่ยวโฮเต็ล Spring tide ทางชายทะเลนอกเมืองด้วยคิดว่าจะได้ไม่พบกับพวกนี้ให้เขาลำบากใจ แต่พอลงจากรถก็เห็นผู้ชายกับผู้หญิงหมู่หนึ่งแต่งไทยนุ่งผ้า เราอารามดีใจว่าเขาเป็นเพื่อนเก่าจึงหลุดปากร้องทักออกไปดังๆ เขาหันมายิ้มแห้งๆ แล้วก็พากันเดินหนี แต่นั้นมาเราก็ได้บทเรียนว่าต้องไม่ทักใครก่อน

ส่วนคนสมัยใหม่นั้นค่อนข้างจะสนุก ค่ำๆ กินข้าวแล้วพวกเรามักจะออกไปนั่งเล่นเดินเล่นตาม Esplanade ข้างบ้าน มีหนุ่มๆ นั่งอยู่พูดกันเวลาเราเดินผ่านไปว่า "ยังงี้ซี ผลัดกันขึ้นกันลงบ้าง"

เราก็เดินเฉยทำเป็นไม่เข้าใจ ถ้าเรานั่งอยู่ก็มีคนเดินผ่านมาดูหน้า แต่เขาแต่งตัวอย่างใหม่จึงไม่แน่ใจกันว่าเป็นชาติอะไร พวกเราเถียงกันว่าคนไหนเป็นไทยก็ไม่มีอะไรจะพิสูจน์ ลงท้ายคนหนึ่งในพวกเราพูดขึ้นว่า "กันขาดก็ใส่มาได้"

เจ้าพวกเดินผ่านมาก็ต่างคนต่างเอามือคลำก้นกางเกง ธรรมดาของการติดต่อในทางคมนาคมจะต้องมาทั้งดีและร้ายมาเป็นคู่กันทุกแห่งทุกเวลา

ฉะนั้น เมื่อพวกศัตรูเรามา พวกมิตรเราก็มีมาด้วย เราจึงได้รู้เหตุการณ์ในเมืองไทยอยู่เสมอ

และยิ่งกว่านั้นคือพวกเดินทางทุกชนิดที่จะผ่านปีนังทั้งไปและมา มักจะชอบแวะเพื่อพ่นพิษกับพวกเรา เพราะถ้าเข้าพ้นเขตปาดังเบซาร์แล้วก็พูดตามใจไม่ได้ ส่วนพวกที่ออกไปก็อัดไว้แน่นเสียนาน พอพ้นเขตแดนจึงต้องหาคนที่จะพ่นด้วยได้

เราอยู่ในฐานะที่ไม่เข้ามาเกี่ยวข้องหรือพูดฟ้องร้องกับใครได้จึงเหมาะแก่การพ่นทุกชนิด และเราก็ได้ความรู้ไปด้วยตลอดเวลา

รถเมล์ถึงสถานีปีนังเวลาย่ำค่ำครึ่งหรือ 1 ทุ่ม อาทิตย์ละ 2 ครั้ง